

Ik wou de bomen
en het hout
de planken om
een huis te bouwen
en toch het ruisen
van de wind
nog horen
en hoe de takken en de twijgen
spraken

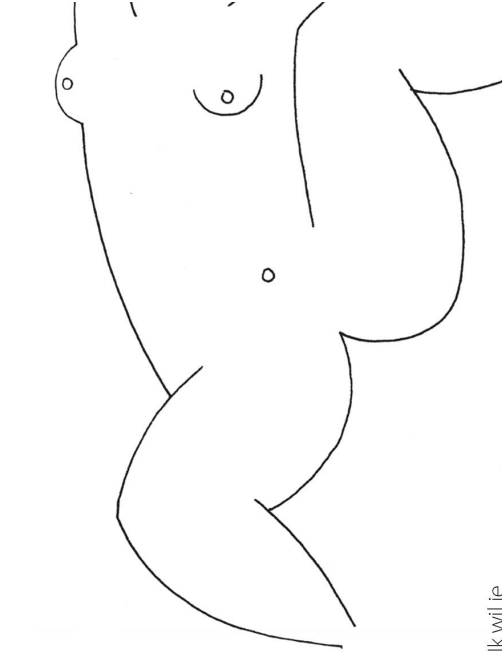
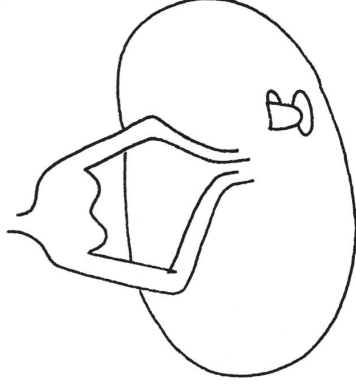
Ik wou verdwalen
in het bos
en toch de weg
naar huis nog vinden

Voor jou
wou ik de zee zijn
en de boot

Het is als na een wilde nacht
als je met droge mond
en tintelende handen
je eerste kopje koffie drinkt
en elkaar aanstaart

en het moment daarna
wanneer de deur dichtslaat
en ze is weggegaan
naar wat voor plicht dan ook

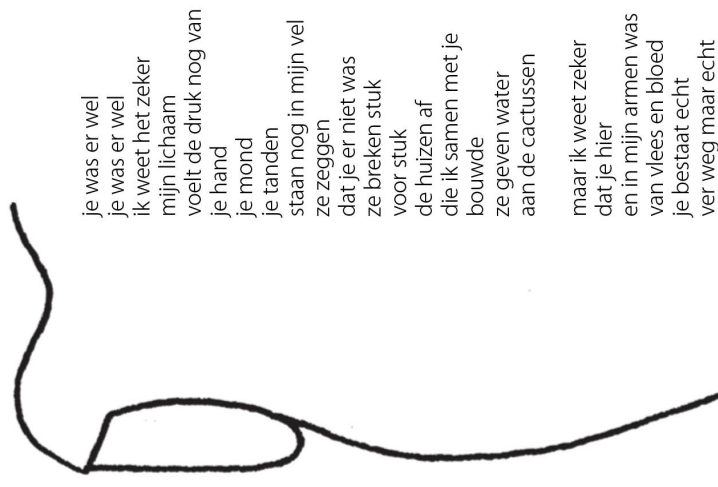
dát ogenblik
en het besef
dat niemand anders
in je lichaam wonen kan
dan jij
en dat zelfs dat
niet eeuwig is

Ik wil je
in een glazen kastje zetten
waarvan de rookbeslagen ruitjes
je gedeeltelijk verbergen

en als ik zin heb
haal ik je eruit

en je weer opbergen
dat lukt soms niet

je was er wel
je was er wel
ik weet het zeker
mijn lichaam
voelt de druk nog van
je hand
je mond
je tanden
staan nog in mijn vel
ze zeggen
dat je er niet was
ze breken stuk
voor stuk
de huizen af
die ik samen met je
bouwde
ze geven water
aan de cactussen

maar ik weet zeker
dat je hier
en in mijn armen was
van vlees en bloed
je bestaat echt
ver weg maar echt

www.johannapas.be - tekst: johanna pas - illustratie: geert pas

www.johannapas.be - tekst: johanna pas - illustratie: geert pas

www.johannapas.be - tekst: johanna pas - illustratie: geert pas

www.johannapas.be - tekst: johanna pas - illustratie: geert pas